

KAKO TREBA I KAKO NE TREBA LOVITI RIBU

Donosimo ovaj članak i ako se ne slažemo sa svim što je u njemu izneseno. Primjerice ne stoji da pastrva naročito uzima hranu u noćima sa mjesecinom, naprotiv ona se najintenzivnije hrani baš u mračnim toplim noćima, dakle kod punog mraka. Međutim ne može se nikako noćni ribolov na pastrvu smatrati sportskim, jer takav lov nema nikakova drugoga cilja do uhvatiti što više ribe. Zato i većina sportskih društava na pastrvskim vodama zabranjuje noćni ribolov osim spomenutog i zato što noću ne može biti nikakove kontrole na vodi. Ur.

Ima među nama raznih vrsta ribara. Jedni imaju »sreću« i uvijek uhvate po nešto, a drugi vrlo često ne uhvate baš ništa. Zašto je tome tako?

Priznati se svakako mora da sreća igra priličnu ulogu u rezultatima koje postizemo bilo kojim priborom kod sportskog ribolova, no prema iskustvu starijih i iskusnih ribara, oni to možda ne će otvoreno da kažu, postoji još nešto osim sreće. A to nešto ako izrazimo u postocima možda iznosi katkada čak i do 95%. Naravno kad uzmemo u obzir barem donekle povoljne vremenske i ostale prilike.

Htjeli bi onima koji nisu tako iskusni, pokazati put kako stari iskusni uspijevaju postignuti dobre rezultate i uhvatiti uvijek po neku ribu kad mi neiskusni ne uhvatimo ništa, — i idemo kući praznih ruku.

Dakle, glavna razlika između ribara koji uhvati ribu i onoga koji ne uhvati ribu sastoji se u tome što onaj prvi pokriva ili kažemo »mete« svaki kvadratni metar vode u kojoj se iole da naslutiti

da stoji neka riba, pastrva, som, štuka, i tome slično. Onaj koji ne uhvati ribu to ne čini. Iskusni ribar početak će loviti odmah ispod svojih nogu i nastaviti metar po metar sve dalje dok god nije »pomeo« površinu vode, koju sa svojeg mjesta može svojim ribolovnim priborom dohvatiti. On ne će prvo baciti svoju varalicu preko na drugu obalu, makar tamo i stoji riba. Zašto? — jer će na taj način možda izgubiti ribu koja stoji možda baš ispod njega na nekoliko metara. Prema tome treba početi odmah blizu obale i produživati svaki »hitac« dok se ne pređe tako da nikako ne pridemo bliže obali nego što nam je dugačak naš štap. Možda je riba koja će zagristi baš ispred nas ispod obale. Zato treba obali pristupiti lagano na pristima i tako da nas riba ne može nikako primijetiti. U prvom redu zbog toga što vrlo dobro čuje (bočna linija), a u drugom redu što još mnogo bolje vidi. Iza toga možemo se potpuno približiti obali i odanle nastaviti bacanje bilo varalice bilo umjetne muhe ili bilo kojeg mamca. Lovimo li sa čamca bacati na sve strane i uz obalu tražiti mjesta kao rukavčice, kamenje, u vodi potonula stabla, jame i sl. I opet se držimo onoga »mesti« cijelu površinu vode. Zaboravimo sve teorije pa ćemo ipak na taj način imati uspjeha, jer bezvrijedno je imati i vrlo lijepo obojenu varalicu ili vrlo dobro načinjenu muhu, ništa nam to ne će koristiti ako ribi ne damo priliku da to vidi. Najkarakterističnija je stvar kod nas u našem reviru na Savi (Z. R. D.), gdje je Sava toliko mutna, da je najbolji primjer da uhvati ribu onaj koji mamac podmetne ribi pod nos. U usporedbi sa, recimo gornjom Dravom to je očigledna stvar. Dakle, čisto logično tre-

ba ribi metnuti mamac što se kaže pod nos. Ne po teoriji, nego zdravim razumom, jasna stvar.

Druga stvar koja je potrebna, naravno je iskustvo. O tome nema govora. Možemo čitati knjige: sve nam to ne će koristiti dok god u praksi ne naučimo gdje i kako treba loviti. Tu ćemo si pomoći iskustvom već upućenih na samoj vodi, ali svakako je važno da sami u te tajne uđemo vlastitom praksom.

Oni koji to još ne znaju neka kod ribolova načine slijedeće: Nemojte misliti da morate uhvatiti jednu ribu na svaki hitac. To vam nikad ne će uspjeti. Nemojte nositi muhe zataknete za vrpču vašeg šešira, to je besmisleno, jer nemate od njih mnogo koristi. Ne pokazujte se da vas riba vidi. Ne udarajte nogama po obali, jer riba čuje. Ne očekujte da će riba uzimati cijeli dan, i osim toga budite uvjereni da riba ne poznaje pravila čovjeka koja je on propisao za ribolov. Ona je svojeglava i ne čita, t. j. ne teoretizira. Ona se hrani bilo kojeg sata i dana a ne onda kad vi to hoćete, i ne misli o tome da li vas od bacanja već boli ruka. To je njoj sasvim svejedno. Ona se je najela, i lijepo vas gleda odozdo, i kad joj postanete sumnjivi pokrene svojom perajom i do viđenja. Nekako se je ipak došlo do mišljenja da je najbolje loviti u zoru i predveče. No to nije pravilo i ima velikih iznimaka, tako da katkada baš naprotiv imamo najbolje rezultate točno u podne. Sve to ovisi o vremenskim prilikama, da li je pun mjesec bio noću, da li je vedro, da li je velika vrućina, da li je oblačno i mnogo tome slična. Moje iskustvo mi je na pr. pokazalo da lov na pastrvu danju, iza punog mjeseca noću, nema skoro nikakvih rezultata. Opet čisto jasno: vidi po noći, dobro se nahrani, i po danu »leškari« i ne haje na vaše ganutljive uzdisaje: »Joj, pa baram da se jedna makar digne«. Ništa to ne koristi, ona ostaje sita i spava ili ne

spava, ali se ne miče. Poznati pisac i ribar još od prije rata Dr. Heintz, smatra da riba ne ide ili da ne grize onda kad je barometar u padu, i da se povlači u dubine. Naprotiv kada je u porastu da riba ide. Možda ima nešto na tome, jer i na nas kao organska bića djeluje pad barometra. Postajemo tromi, spava nam se i tako isto valjda i ribi.

Nastojte loviti ribu sa što tanjim damilom ili nylonom. Naravno da je potrebno dobro znati njime operirati da nam se ne dogodi da malo teža riba prekine konac. Ne zaboravimo da riba vrlo dobro vidi i što je deblji nylon ili konac, to će riba biti opreznija da zagrije. To naročito vrijedi za pastrvu gdje je voda mnogo bistrija od obične riječne vode.

Što se tiče mamca, najpovoljnije se je obraćati radi njega ribarima koji žive u blizini vode na kojoj želimo loviti. Ukoliko naravno već tu vodu sami dovoljno poznajemo. Ako želimo uhvatiti veću ribu sjetimo se, da je velika riba iskusna i vrlo plašljiva. Prema tome treba je hvatati onda kada ona ide na lov, a to je većinom noću. Ako lovimo muhom pastrve treba da bacamo u smjeru gdje čujemo da se riba baca. Kada nam muha dođe na mjesto gdje je riba skočila i čujemo kako pljusne, treba naglo zategnuti. Što je noću tamnija muha, to je bolje, jer se bolje odražava na svijetlijem nebu. Ne zaboravimo na to, da riba gleda iz vode prema van, dakle iz mraka zapravo na svijetlo, doduše slabo svijetlo, ali ona vidi ipak obrise naše muhe, te se za njom baca. Od nenadanih grizova pripravit ćemo se tako da promatramo špagu, koja će se prije ispraviti nego što osjetimo griz, te ćemo moći zategnuti, i možda još dospijemo zakvačiti.

Malo i o muhama.

Bio sam često u društvu naših ribara i imao kod nekih prilike vidjeti kolosalne kolekcije muha i u naprtnjači i u džepovima. Svakako da nije loše imati

velike kolekcije, ali može se reći ako i malo poznajemo neku vodu, bit će dovoljno oko 10 do 15 raznih vrsta, a katkada i manje, pa ćemo imati dobre rezultate. Ja, lično, koji puta imam svega tri do pet vrsta i rezultati su katkada začuđujući. Mercbraun ženka i mužjak od broja 16 do 12, sandstone, eingtagsfliege, redspinner i crni mravac, biti će, recimo, dovoljno za neke od naših ličkih voda (pastrvskih). Kod domaćih ljudi koji upotrebljavaju samo 2 do 3 vrste svega jedne veličine, možete se uvjeriti da imaju dobre i vrlo dobre re-

zultate sa njima. Doduše, oni su na licu mjesta i to im prilično pomaže obzirom na to da izlaze uglavnom samo na t. zv. »Horu«.

I na kraju da vas podsjetimo, da je udica vrlo važan dio koji igra glavnu ulogu. Ona treba da bude vrlo oštra. Zbog toga je treba oštriti i uvijek provjeravati da li je dovoljno oštra, a za vrijeme ribolova kad opazimo da imamo grizove, da li nije možda prekinuta ili tupa.

N. NOVKOVIĆ

MREŽNICA I PASTRVE

Zamislite si pitomu dolinu okruženu djelomično, zelenim brežuljcima pašnjacima i vrbicima, kroz koju stoljećima teče, brza i mrmori oveća rječica, topazne boje, kristalno providne vode, u kojoj se za divnih proljetnih dana, ogleda vrhunac snijegom pokrivenog starca Kleka, i gdje uz obale udičar uvijek nađe sve ljepote i draži koje mu može pružiti veličanstvena priroda, sa svim svojim ljepotama i svojim pastrvama.

Mrežnica izvire iznad pilane Rupčić, — na svojem toku putem ostavlja iza sebe dva mlina, i prolazeći ispod Ogulinskog mosta, te mosta u Oštarijama, ponire ispod brda Krpelja.

Čitav tok Mrežnice obiluje mnoštvom pastrva, i to djelomično veoma krupnim komadima. Tako su dosada zapaženi ulovi pastrva teških i do osam kilograma, što je slučaj sa drugom K., iz Oštarija članom R. D. Ogulin.

Osim spomenute ulovljen je i velik broj pastrva teških od jednog pa sve do sedam kilograma.

Iako velik dio zasluga za tako brojno stanje pastrva u Mrežnici ide u čast Ogulinskog R. D., ipak postoji jedna

manjkavost, a to je stalno, tako rekuć dnevno, iskorištavanje i uništavanje ribe po neodgovornim pojedincima, krivolovcima, koji su na Mrežnici kao kod kuće, što u stvari i jesu jer velik dio njih su tamošnji seljaci koji na sve moguće načine love pastrve.

Stalno se opažaju uz vodu pastiri, dječurlija, a i stariji kako love pastrve, na ribicu, na muhu, na glistu, kako god stignu, ali ovaj način, mislim nije još toliko štetan, kao među tamošnjim krivolovcima primjenjivan način lova, sa grund-RAUBOM, na koji se pohvataju veliki komadi dok manji pogibaju ostajući dugo ulovljeni na udicama.

Kad sam lovio, naišao sam par puta na te raubove te ih uništio.

Prema pričanju tamošnjih mještana, nedavno je na spomenuti način ulovljeno nekoliko većih komada, a među njima i jedna pastrva teška sedam kilograma, i to na potezu, — od Ogulinskog mosta lijevom obalom gore, u duljini od oko 400 m obale, gdje se mogu u svako vrijeme zateći krivolovci na poslu.

Spomenuvši način na koji se nepovoljno iskorištavaju vode, mislim da bi